

R.D. Iacobi Marchantii Vitis Florigera

Marchantius, Jacobus

Coloniae Agrippinae, 1661

38. In Festo S. Laurentii, tripart. Confitebor tibi Domine Rex & collaudabo
te Deum Salvatorem meum, quia liberasti me à pressura flamma &c.
Ecclesiastici 51.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56381](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56381)

IN FESTO S. LAURENTII.

LECT. 37. Confitebor tibi, Domine Rex; & collaudabo te Deum
v. p. art. Salvatorem meum quia liberaſti me à preſſura
flamma &c. Eccli. 51.

PARS I.
De flamma & de
ſidio S.
Laurentij
ante paſ-
ſionem
Judic. 16.

Q Vi domum diruere volunt, columnas quibus
illa inninet, concutere & excutere conan-
tur; his enim iuentibus, totum conuolat ædificium,
neceſſe eſt. Sic Sampſon, adductus in templum Da-
gon Dei Philiftinorum, ut coram eis luderet ibidem
epulantibus, (aut potius ut illuderetur ei tanquam
cæco, huc illuc in parietes & columnas eum luſoriè
impingendo) cum apprehendiſſet columnas, qui-
bus innitebatur ædificium, tria millia contrivit
Philiftinorum cum Principibus ſuis. Non abſtini-
li modo primi Eccleſiæ Tyranni, ut Eccleſiam fundi-
tus diruerent, & Chriſtianiſmum in ſuis initiis
ſepelirent, impetebant magna vi columnas ejus,
quibus conquaſſatis, facile totum dilapſurum erat
ædificium. Quinam verò ſunt in Eccleſia colum-
næ, niſi qui ſunt in officio Prælationis poſiti, ut
eam fulciant & ſuſtinent? Hi nempe tanquam col-
umnæ debent eſſe firmi per fidem, recti per æqui-
tatem, erecti per intentionem, ſublimes per con-
templationem, expoliti per patientiam, immobiles per
perſeuerantiam, ſuſtinentes alios verbo con-
ſolationis, ſuffragio orationis, exemplo actionis.
Sicut columna in fabricis & munimini congruit &
decori ſic & hi eminenti muneere dignitatis, & por-
tant alios officio charitatis. Ob hanc cauſam Pe-
trus, Iacobus, Ioannes, vocantur Columnæ à S. Pau-
lo. Sic dicit Dominus: Qui vicerit, faciam illum
Columnam in templo Dei mei, & ſcribam ſuper eum
nomen Dei mei.

Galat. 2.
Apo. 3.

Domus
Dei colū-
na ſunt
Sancti.

Pſal. 74.

Columnæ erant in Eccleſia Dei, tempore perfec-
tionis Valeriani Imperatoris, S. Sixtus Pontifex
ſupremus, & S. Laurentius ejus Archidiaconus: fa-
bricam humeris ſuis ſuperpoſiti inter procelloſos
turbines inſatigabili zelo portabant, verbo & exem-
plo infirmos confirmantes. Ideo totum in eoſ furo-
rem conuertit Valerianus, ut his concuſſis fidem
Chriſtianam funditus demoliretur. At neſciebat il-
lud Domini: Liquefacta eſt terra, & omnes qui habi-
tant in ea; ego confirmavi columnas ejus. O Tyranni
& perſecutores, ſtraite quem volueritis ignem fur-
oris, etiamſi terreni & inſirmi in fide ab hoc igne
poſſint liqueſcere, deſſuere & diſſicere; tamen hic i-
gnis non poterit nocere Columnis, quas ego in
Eccleſia poſui, inquit Dominus. Ego enim eas con-
firmavi & ſtabiliui, ut non liqueſcant, nec deſeant,
ſicque ſemper ſtabit ædificium quod erexi. Neſcie-
bat Valerianus & illud: Dominus ſunt cardines ter-
ra, poſuit ſuper eos orbem. Dominus Eccleſiæ ſuæ
myſti: um orbem impoſuerat humeris Sixti & Lau-
rentij, ut quali Athlantes ſuſtinerent eum, fidei ro-
bore & fortitudine cœleſti ex alro donati. Ergo hi
nutare non poterant, quia à Domino ſtabiliti, &

e. Reg. 2.

Cardines ſunt Domini. Erat enim S. Laurentius
Diaconus Cardinalis Eccleſiæ Romanæ, quibus
poſtmodum datus eſt Rubens Galerus, ut hujus-
modi purpureis Inſignibus ſciantur ſanguinem ſi-
um pro fide & Eccleſia ad martyrium uſque oppi-
gnoratam eſſe. Super ipſos tanquam Cardines vol-
uitur Orbis Eccleſiæ, idcirco que firmiſſimos ſemper
in fide neceſſe eſt eos eſſe. Propterea ruſus dicitur
apud Plalmiſtam: Dominus firmavit orbem terræ,
qui non commouebitur. Eleuauerunt flumina vocem
ſuam, eleuauerunt flumina ſuū: Mirabiles
elationes maris; mirabiles in aliis Dominus. Nero,
Valerianus, Decius, Diocletianus, Maximianus, &
alii Tyranni, eleuauerunt aduerſus Eccleſiam, e-
quuleos, craticulas, ſarragines, cruces, ignes, ungu-
las ferreas, & ſextenta alia ſupplicia: quæ ſemper
nova excogitabat ingenioſa crudelitas: ita ut ad
hominis corpus unum plura ſæpe adſent ſupplicia
quam membra. Sed nunquid mirabilis tu alius
Dominus, ita ſua ædificii columnas firmarat, ut hæc
omnia nihil prævalerent? Nempe Dominus ejus eſt
Sanctitudo in longitudinem dierum; hoc eſt, Ec-
cleſiam ab eo fundatam oportet eſſe inuolabilem
in ſanctitate uſque ad conſummationem ſæculi, ita
ut quælibet procellæ & inferorum vires non ſint
eam proſtrigaturæ.

Pſal. 92.

Conſideratione porro particulari dignum eſt,
quod inter S. Sixtum & S. Laurentium, inſtante per-
ſecutionis procella, peractum legitur. Cum enim
Laurentius cereretur Sixtum ad martyrium duci, ſte-
re cepit, non illius paſſionem, ſed ſuam remanſio-
nem, his eum verbis compellens: Quo progrediſti
ſine filio Patris? Quo Sacerdos ſanctæ ſine Diacono pro-
peras? Tu nunquam ſine miniſtro ſacrificium offerre
conſueveras: Quid ergo in me diſpliciti? Cui commi-
ſſi Domini ſanguinis diſpenſationem, & dediſti ſac-
ramentorum conſummationum conſortium, hinc
tui ſanguinis negas conſortium? Experire utrum mi-
niſtrum idoneum elegeris. Vide ne periclitetur iudi-
cium tuum; abſeſſio diſcipuli, detrimentum eſt magi-
ſtri. Quia quod illuſtres viri diſcipulorum certamina-
bus magis quam ſuis vincant? Denique Abrahamiſ-
tium obuiſit, Petrus Stephanum præmiſit, & tu Pater in
filio offende virtutem, offer quem erudiſti, ut ſecurus
iudicii tui (quod degenerem non elegeris) comitatu no-
bilis præuenias ad coronam: Ita locutum Sanctum
Laurentium, reſtiſt eſt S. Ambroſius Offic. libr. 1.
cap. 41. Ex ejus autem verbis tria deduco docu-
menta.

Primum documentum eſt, Munus Diaconerum
olim fuiſſe, diſpenſare Fidelibus Calicem Sanguinis
Domini, dum ſub utraque ſpecie communio
tradebatur. Colligitur id ex his S. Laurentij verbis:
Experire utrum miniſtrum idoneum elegeris, cui com-
miſſi Domini ſanguinis diſpenſationem. Colligi-
tur idipſum ex præclara hiſtoria Theodoſij Diaconi
à Fratre ſuo Conſtante Imperatore nece ſublati,
cum ab eo quandoque Sanguinis Chriſti Calicem
in ſacris myſteris potatus fuiſſet. In pena enim
enim

Diacono-
rum offi-
cium.

Annals
Græc. ex
illis Barb.

enim sceleris fraterni, noctu habitu Diaconi crebro ei occurrebat, poculum sanguine plenum porrigens, & dicens: *Bibe frater, inebriare fraterno sanguine quem fudisti, tale decet nunc tibi porrigi poculum, non sanguine Agni referum, ut olim in Ecclesia in redemptionem culpam tuarum, sed fraterno sanguine plenum, qui ultorem vocis sua excitat in te Deum: exposcit sanguis meus sanguinem tuum.* Sic Constant Imperator, sibi in imaginatione occurrante continuo fratris sanguine, conscientiae stimulis agitatus, miser fuit, instar Cain, semper vindictam cervici suae incumbentem expectans. Propterea vero antiquitus dabatur communio sub specie vini, Calicem ministrante Diacono, ut Fideles Sanguinem Christi fumentes sub specie sanguinis uvæ, magis animarentur ad sanguinis pro Christo profusionem. De qua te sic Cyprianus epistol. 76. *Graviter & ferociter nunc pugna imminet, ad quam virtus incorrupta & fide robusta parare se debent milites Christi, considerantes se quotidie calicem Sanguinis Domini bibere, ut & ipsi possint propter Christum sanguinem fundere.* Hinc multi, tanquam generosi Christi Athletæ, hoc precioso & inebriante Calice potati, inter candentes prunas, inter crepitantes flammæ, inter excarnificantes equuleos, inter effodientes unguis latè gloriabantur: & quasi Sanguine Christi inebriati, non videbantur sentire tormenta, nullaque reformidabant pericula. Hoc ipsum de S. Laurentio testatur. S. Augustinus tract. 27. in Ioannem, explicans illud: *Qui manet in me, & ego in illo, sic enim dixerit: Quomodo in illo mansit S. Laurentius? Mansit usque ad tentationem, mansit usque ad tyrannicam interrogationem, mansit usque ad acerrimum comminationem, mansit usque ad peremptionem; parum est, usque ad immanem excruciationem mansit, non enim occisus est citò, sed cruciatus est in igne. In illa ergo lenta morte, in illis tormentis, quia bene manduca verat & bene biberat, tãquam illa esca saginatus, & illo calice ebrius, tormenta non sensit, Hæc S. Augustinus.*

Secundum documentum ex verbis S. Laurentij deducimus scilicet reputatam fuisse olim apud Christi fideles martyrium tanquam perfectum sacrificium. Quapropter eunti Sixto ad martyrium, sic dicit: *Quò propter Sacerdos sancte sine ministro ad Sacrificium? Cupiebat ipse confors esse dignissimi huius sacrificij, hoc est martyrii, in quo cum suo Sacerdote proprium libaret Deo sanguinem.* Sic & Apostolus, vicinam suam mortem & martyrium indicat esse sacrificium, dum dicit: *Ego enim jam delibor, & tempus resolutionis meae instat.* Quid est, ego jam delibor, nisi ego sanguinem meum in libamen Deo profundo, & in Sacrificium offero? Ideo B. Polycarpus in medio ignis se in vivum & odoriferum Sacrificium offerens, sic Deum precabatur: *Accipe Pater æternè, in sacrificium acceptabile, quam mihi donasti vitam. Tu Pater es Domini mei Iesu Christi, per quem te cognovimus, qui se pro nobis obtulit in cruce. Per eundem me offero in cog-*

fessione fidei sancta, ad tuam ejusque gloriam æternam. Gratias ago infinitas, quod me dignatus es ad scribere numero beatorum Martyrum, & facere participem calicis ac passionis Domini mei Iesu Christi. Hæc oratione factum est, ut ignis potius eum protegeret quam ureret, flamma diffundente odorem suavissimum, velut thymiat odoriferiq; sanguinis. Id advertentes impii, gladio ei pectus transverberarunt, sicque profusione sanguinis igne extincto, anima ad Deum evolavit. *Preciosa ergo in conspectu Domini mors Sanctorum ejus, tanquam holocaustum & sacrificium perfectæ laudis, in quo sanguis, vita, corpus, anima immolantur.* Olim templum Salomonis voluit Deus sanguine dedicari, & consecrari victimis permagno numero immolatis; nam centum viginti millia ovium & viginti duo millia boum in sacrificium oblata tunc legimus, quorum sanguine aspersum fuit templum. Cur tanta sanguinis profusio? Cur tot victimæ? Certè in figura ad ipsum continebat. Significabatur nimirum templi novi consecrationem (hoc est Ecclesie novæ) inchoandam fore per copiosam sanguinis effusionem, & victimarum magno numero immolationem. Quid sunt oves immolatæ, nisi Fideles simplices, per mortem pro fide in sacrificium sese offerentes? Horum ingens est numerus, à primordiis Ecclesie Christianæ. Quos verò dicemus boves, nisi viros Apostolicos, qui tanquam boves in Ecclesia laborabant ad fationem doctrinæ & fidei novæ, qui etiam sanguine suo Ecclesiam consperserunt, & se in sacrificium offerentes, doctrinam fidei confirmarunt? Inter hos ergo S. Sixtus, inter hos S. Laurentius, qui aliis Duces extiterunt.

Tertium documentum est teperis nostri condennatio, dum corda Sanctorum tanto videmus succensa ardore charitatis. En quomodo & corde S. Laurentij exiliit flamma, quæ etiam cor in lachrymas solvit, eo quod impatiens sit moræ, cupiens pro Christi pati amore. Hæc est flamma, quæ ignitum illud eloquium depromit: *Noli me derelinquere, Pater sancte.* Hæc est flamma, quæ eum accendit, & armat ad conflictum contra tyrannum. Hæc est flamma, quæ nullis potest superari aquis tormentorum. Hæc est flamma ignis, de quo Dominus: *ignem veni mittere in terram, & quid volo, nisi ut ardeat?* Poterat ergo cum Apostolo dicere Laurentius: *Quis nos separabit à Charitate Christi? tribulatio? an angustia? an fames? an nuditas? an periculum? an persecutio? an gladius? In his omnibus superamus, propter eum qui dilexit nos. Certus sum enim, quod neque mors, neque vita, neque Angeli, neque Principatus, neque Virtutes, neque instantia, neque futura, neque fortitudo, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia poterit nos separare à charitate Dei, quæ est in CHRISTO IESU.* Provocat totum infernum, totumque mundum ad se vincendum Christi amore & insuperabili charitate. Ita autem loquitur Apostolus in persona electorum, & maxime Martyrum, optantium pro Christo certare, &

Psal. 115.

3. Reg. 5.

Cur victimæ multa in Templo Salomonis

Tempor no-ster sum- me dam- nabilis.

Luc. 22.

Rom. 8.

Martyrium olim perfectum sacrificium.

2. Tim. 4.

UNIVERSITÄTS- BIBLIOTHEK PADERBORN

quælibet tormenta perferre. Sic dicebat & S. Ignatius Martyr, eodem quo Laurentius igne succensus: *Vitam fruar bestis, quæ mihi sunt præparata, quas oro mihi veloces esse ad introitum, ne sicut & aliorum Martyrum non audeant corpus attingere. Si noluerint, ego vim faciam, ego urgebo ut devorer. Ignoscite filio, scio quid mihi profuit. Nunc incipio Christi esse discipulus, nihil de his qua videntur, desiderans, ut lesium Christum inveniam. Ignis, crux, bestia, ossium confractio, membrorum divisio, & tota in me diaboli tormenta veniant; tantum Christo fruatur. Hæc erat vox Ignatii, Similis vox erat & Laurentii deplorantis derelictionem suam, & magno ardore desiderantis per tormenta Christo frui.*

Sed audiamus quid ei responderit S. Sixtus, spiritu prophætico de futuris instructus: *Non ego te defero fili, neque derelinquo, sed majora tibi debentur pro fide certamina. Nos quasi senes levioris pugna cursum recipimus, te autem quasi juvenem manet gloriosior de tyranno triumphus. Post triduum me sequeris, Sacerdotem Levita. En quomodo consolatur lachrymis madentem discipulum. Non enim dicit: Propediem persecutio finietur, cessabit tempestas, reddet tranquillitas; mororem siste in spe tranquillitatis futura. Sed dicit: Noli mœrere, quia mox ad mortem me sequeris, sed per acerbiora tormenta, per acrota produktionaque suspiciat, quæ tibi triumphum etiam parient gloriosorem de tyranno. Vero tuo satisset, ut mihi jungaris & Christo per consortium profusi sanguinis, sed non leniter, sicut mihi contingeret in captivitate detinuatione; majora te te reposcit Dominus. Ipse te dono fortitudinis invicta vult celo & mundo gloriosissimum reddere, ut quantum Ierosolyma Stephano, tantum gloriari valeat Roma Laurentio. Ipse te spiritu duplici supra Magistrum vult honorare, & multiplicibus tormentis superiorem efficere, ut non jam discipulus, sed multorum Martyrum Dux sis & Antesignanus.*

Uterius insinuat Sixtus Laurentio, ut Ecclesiæ quantocyus thesauros in pauperes elargiatur, ne in manus veniant avari persecutoris, ad Ecclesiasticæ substantiæ opes inhiantis. Hi thesauri consistebant in vasis sacris, & in pecunia Fidelium liberalitate congecta, ad subsidium Ecclesiæ & ministrorum ejus, simulque ad pauperum & viduarum sustentationem. Olim enim pauperum magna agebatur cura, & Diaconi constituebantur bonorum communium administrati. Propterea igitur hanc omnem subsidiariam substantiam, tanquam ad pedes Apostolorum à Fidelibus oblatam, commiserat S. Sixtus Laurentio Diacono suo. Sed an forsitan illa substantia potuit animum Laurentij detinere, aut à cœlestium cogitatione devocare? Absit. Mox enim cœlestes in thesauros illam transfudit per manus pauperum: visitans enim concubia nocte eorum domos, lavansque & osculans cum humilitate eorum pedes, omnia distribuit, ut posset dicere cum S. Paulino: *Domine ne excruciar propter aurum, aut argentum, ubi enim omnia mea sunt, tu scis. Propterea*

de eo canimus illud: *Dispersit, de dit pauperibus, justitia ejus manus in saculum sacris. Ejus quoque exemplo hodierna die sic nos admonet Ecclesiæ Fratres, qui parè seminat, parè & metet, & qui seminat in benedictionibus, de benedictionibus & metet. Eleemosyna comparatur fermenti, quia sicut qui spargit fermen, non perdit illud; sed terra mandat, ut cum fenore decuplum recipiat: sic & eleemosyna producit abundantem mellis gratiæ & meritorum coram Deo. Propterea etiam Sapiens monēbat: *Mitte panem tuum super transjunctas aquas, & post multa tempora inveniet illum. Hoc est: Mitte eleemosynam super pauperes, qui in hac vita viventes præterfluunt ut aquæ, & transeunt per aquas angustias: nec putes te illum perdere, quasi in aquas jacuum fermen. Tandem enim post multa tempora reperies fructum; quia tibi certa à Deo merces servatur, & fructus vitæ æternæ per semen illud producitur.**

Non fuit multum S. Laurentio hæc sibi concredita in egenos dispersisse: tota ejus cura erat seipsum Deo impendere: Vnde tursus dixisse videtur illud Paulini ep. 2. *Quæ nobiscum non muturamus in hunc mundum, nec poteramus auferre nobiscum quasi mutata reddidimus, nec ut eum a carne distraximus, sed ut vestem a corpore deposuimus. Nunc opus est ut verè nostra rependamus Deo; hoc est cor & animum & corpora nostra exhibeamus in hostiam vivam. Quæ enim nobis gratia, si in alieno tantum fidele fuerimus, nisi de proprio serviamus? Quapropter, quum rumore de thesauro Imperator eum jussisset comprehendi (tum ut aurum, tum ut Christum ei eriperet) non ejus minas, non tormenta veritus est: sed qui in pauperum greges sacrarum opes expendere pro Christo, pro eodem sanguinem expendere multo magis gaudebat. Fremens ergo persecutor, quod de thesauro interrogatus Laurentius, die quo eos representare sponduerat, non nisi inopum turbam à se congregatam representaret, illoque Ecclesiæ esse thesauros affereret: jubet eum virgicæ radii acerbissimè, deinde scorpionibus dilacerari, postmodum & plumbatis excarnificari. Tandem cum in his omnibus infractum gereret animum, immò & tormenta sibi in beneficium reputaret: præcipit persecutor lacerari, & multa verberum sectione confectus, subiecto igne corerit, ut per cratem ferream, quæ jam de fervore continuo vim in se habere urendi, conversum altera mutatione membrorum, fieret: cruciatus vehementior, & pena productior.*

Inter tormenta asperissima martyrium per ignem meritò computatur, quia ignis elementum est maxime torquens, & a civitatem & devorantem penetrationem: inde est quod à Deo servatur tanquam extremum suppliciorum ad torquendos reprobos: è dè verò acerbior est pena, quo ignis lentior est, longâ morte hominem crucians & confumens. Vade abique dubio S. Laurentij martyrium in cr-

Pauperum cura Diaconi incumbit.

PARS II. Domagnumitate S. Laurentij in passione sua.

Vide latine hist. apud Ribad & alios.

S. Laurentij acerbissimè, quia lento igne colatus.

in craticula fuit peracribum. Nam qui gladio percutitur, femel moritur, qui in flammatarum camino mergitur, uno impetu liberatus, hic autem longa & multiplici poena excruciabatur, ut mors ei non deficeret ad supplicium, deesset ad terminum: diu vivere in tormentis permittebatur, ut multoties moreretur. Sed nunquid ei animus defecit in tormentis, tota nocte excruciantibus imbelles corpus? absit. Imo increvit in eo animi fortitudo, quanto magis increvit enociatio.

Admirabatur olim Moyses, dum Rubam conspiciat flammis circumdatum, sed sine contumptione & combustione, sine detrimento integritatis, vel vitioris. Quapropter dicit: *Vadit n. & videbo visionem hanc magnam, quare rubus non comburatur.*

Exod. 3.

An non tibi Rubus videtur, aut Laurus, in medio ignis Laurentius, sine diminutione viroris & vigoris? Accede, & vide visionem hanc magnam, admirare invictam patientiam, agnosce mentis vigorem incorruptum & illaerum. Nec minus visio hanc nostro d. gna est intuitu, quam visio Rubi in medio flammæ, in eodem quam visio puerorum Babylonie in succenta fornace. Illi nihil patiebantur ab igne, sed divinas laudes decantabant: *Non tetigit eos ignis, nec contrivit eos, nec quæquam molestia intulit.* Laurentius vero mira patitur tormenta à confuso igne, sed patitur corpus mira cum animi exaltatione. *Illi deambulavit in flammis, & igneo globos pedibus conculeant: Laurentius in ipso supplicii suo igne deambulavit.*

Dan. 3.

Quam verè cum lob dicere potuit Laurentius, *Consolabitur me lectulus meus.* & *ele vabor loquens mecum in strato meo.* Hic est lectulus ferreus & igneus (in quo tota nocte sine quiete requiescit qui consolabitur eum. Vocat hunc *Lectulum suum*, quia magno desiderio eum ambivit & adamavit, tanquam lectulum postremum suæ in Deo quietis. Vocat *Lectulum consolationis*, quia post modicum afflictionis erit ei causa æternæ exultationis. Nonne verum est illud de omnibus beatis: *Exultabunt sancti in gloria, latrabuntur in cubilibus suis?* Certè de Craticula, tanquam *Cubili suo* letabitur Laurentius tota æternitate, & exultabit in gloria; imò Craticula hæc erit symbolum specialis inter electos gloriæ suæ. Scivit in eum acerbillimè persecutor, sed auxit palmam, dum aggravat passum. *Cessitque ad victoris gloriam, quicquid potuit reperire ingenii, ea eruditus; quia in honorem transierunt triumphi, etiam instrumenta supplicii.* Ideo ergo dicere potest æternum Laurentium: *Consolabitur me lectulus meus, quod ipsum dicere poterat in tormentis.*

Job. 7.

Sed illud quoque ei convenit aptissimè: *Relevabor loquens mecum in strato meo.* In hoc strato & lectulo, dum veritatur & reverlatur, in tergum, in latera, in ventrem, non ei os mutum est, sed liberà linguâ quæ spiritus suggerit, eloquitur. Quomodo loquitur?

1. Loquitur secum.

2. Loquitur ad Tyrannum.

S. Leo.

Major est Deus ad protegendum, quam demon ad impugnandum. Quare in persecutionibus mentem non labefacit humana infestatio, sed fidem corroborat. Dominica protectio. Quis que secum dicitur Dei promissa, & fides sua merita, tantum accipit de ope Dei, quantum se credit accipere; non est quod Omnipotens prestare non possit, nisi accipientis fides: caluça defecerit. Non defecit Laurentio fides in medio ignis, ideo factus est superior igne & tormentis. Non desuit flamma charitatis, ideo nocere non potuit exterior flamma ignis: *Segnior fuit qui foris ulla, quæ qui intus asserdit, inquit S. Leo. Conformater loquitur S. Maximus: Non est pœnalis flexus incendio, cuius in pectore insuperabilis Spiritus flamma ardebat. Aut nunquid cedere poterat momentanea corporis ustione, cuius fides æternum gehenna exstinguere arderem. Ex his ergo satis elucet, quam verè poterat dicere: *Consolabitur me Lectulus meus.**

S. Laurus.

Loquitur secum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

Loquitur ad Deum.

Loquitur ad Tyrannum.

1. Loquitur ad Deum.
Primo, Vis scire quid secum loquatur? Loquitur secum, & ruminat illud: *Nolite timere eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere.* Hoc enim Martyribus dictum est, ut nullius terrore deficerent à fide, sed intuitum in Deo figentes, firmarentur in fidei perseverante confessione. De his S. Bernardus serm. de Vite. *Terrentur licet Martyres, ridet, feruntur & gaudent, occiduntur, & ecce triumphant. Quare? Quia morte obtruncatis intus in corde jam dudum mortui peccati, mortui mundo, tanquam insensibiles facti, nec minas, nec tormenta, nec mortem scire potuerunt.* Rursus secum loquitur S. Laurentius, & dicit: *Mihi vivere Christus, & mori lucrum.* Hoc enim ad martyrium properantes concernit, quibus amor Dei vita est; qui & lucrum maximum computant, jam seculi laqueis non teneri, jam nullis peccatis aut vitis carnis obnoxium fieri eximia pressuris augentibus, & de venenatis diaboli faucibus ad salutis æternæ laetitiam proficisci. An non hic undique lucrum, mortem pro Christo subire? Quapropter S. Chrysostomus hanc sententiam, *Mihi vivere Christus, & mori lucrum*, sic explicat pro Martyribus, quasi dicat Apostolus in persona eorum: *Etsiam moriendo non moriar, eo quod vitam habeo in meipso. Tum vero demum me occiderint, si per terrorem animo meo possit fidem excutere? donec vero Christus in me fuerit, etiamsi mors ingruerit, vivam.*

Mat. 20.

Phil. 2.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

1. Cor. 13.

2. Cor. 12.

Sacerdos. Vis videre quomodo ex lectulo suo loquitur non solum secum, sed etiam ad Tyrannum? Audi ejus verba plena constantia: Assurum est jam facta, in aliam partem egra, & manduca. Dico miser, quis carbones tui mihi sunt refrigerium, tibi autem eternum praestant supplicium. Sic cum ei Tyrannus diceret: Nisi Disis sacrificaveris, nox ista in supplicium tuis expendetur. Respondit Laurentius: Mea nox obscurum non habet, sed omnia in luce clarescunt. Haec certe non nisi impulsu Spiritus sancti pronunciasse certum est, quia dicit Dominus: Cum steteris ante Reges & Praesides, noli cogitare quomodo aut quid loquamini; non enim estis vos qui loquimini; sed Spiritus Patris vestri qui loquitur in vobis. Utique loquitur Spiritus S. per Martyres ad tyrannos contemptim, ad eorum confusionem: Ad Reges duce mini propter me in testimonium illis, dicit Dominus. Quid est, in testimonium illis? Multiplex multifert testimonium Martyr, & ideo Martyr, id est testis dicitur. Testimonium fert sibi, quod sic in Deum sincerus & fidelis: Persecutori, quod sit frustra amulatio percussus in eum qui fidelis est per dilectionem: Domino autem, quod sit à Deo inspirata doctrina persuasiva, à qua non deficiet metu mortis. Quin etiam facta confirmat veritatem praedicationis, potentem eum esse ostendit ad quem contendit. Ita Clemens Alexand. lib. 4. Strom. Haec omnia testimonio verbis suis dat Laurentius, ad praesentium eruditionem, ad Tyranni confusionem.

Matth. 10.

Oran. Catech. I. 2. c. 6. Prudent. & alij.

Surius. 24. Iun.

Psal. 138.

rum non habet sed omnia in luce clarescunt. Haec dicebat, quia illa nocte lucem percepit caelestem, divinamque consolationem, qui caliginem & omnem animi merorem dissipavit; ita ut tormenta sustineret cum letitia, quasi interesset delictis.

Triplex ei consolatio oriebatur. Prima ex divini amoris dulcedine, & intellectus illustratione; ideo dicere potuit: Nox illuminata mea, in deliciis meis. Nox enim in deliciis convertitur, quando amoris dulcedine tribulatio superatur. Secunda oriebatur ex certitudine status gratiae divinae, sciebat gratiae lucem se non perditurum propter tribulationis caliginem. Ideo potuit addere: Tenebra non obscurabuntur à te, nox sicut dies illuminabitur, quod idem est cum eo quod dicit: Mea nox obscurum non habet, sed omnia in luce clarescunt. Tunc enim tenebra non obscurabuntur, si ve nox non habet obscuritatem quando quis in tribulatione positus non obnubilatur per peccati caliginem. Tertia consolatio oriebatur ex securitate gloriae mox adipiscenda. Propterea potuit illud occinere: Sicut tenebra ejus, ita & lumen ejus. Tunc lumen correspondet tenebris quando luminosa multiplicitas gaudiorum respondet multiplici generi passionum, & quando quis potest dicere: Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo consolationis tuae latificaverunt animam meam. An non hoc contigit S. Laurentio? Merito ergo canit: Consolabitur me lectulus meus, & revelabor loquens cum Tyranno, aujura lumine & solatio aeterno.

Psal. 93.

Tertio. Vis videre quomodo ex Lectulo suo loquatur non solum secum nec solum ad Tyrannum, sed etiam ad Deum? Au di quod de eo in epistola hesterna legebatur: Cogitator tibi Domine Rex, & collaudabo te Deum Salvatorem meum, quoniam passioem adjutor, & prosector factus es mihi, & liberasti me à pressura flammae & in medio ignis non solum afluas. Quasi dicat: Cum corpus meum undique cruciatu flammae absumeretur, animam mihi illa sum praebuisti, & superiorem me omnibus tormentis reddidisti. Quasi Angelum me effecisti; velor non in meo, sed in alieno corpore instar Angeli pateris, sic non sum afluatus, sed mihi flamma nocuit, sed profuit. Quomodo profuit? Quia in illa flamma Laurentius se Deo in sacrificium obtulit; & craticula Ara fuit hujus sacrificij odoriferi. Quia autem sacrificij, & oblatio de craticula veniens oleo aspersi debuit, oleum gratiae divinae ei non defuit. Oleum tantae efficaciae, ut illo inunctus contra vim flammae valeat praevallere: Vnde dicit: In medio ignis non sum afluatus, quia quamvis in favillam membra solvanur, fidei tamen fortitudo non dissolvitur, & per corporis detritum, animus transsit in holocaustum. Sic dum fidei fortitudine flammam persecutoris vicit, flammis, quas ipse perculit omnium Christianorum corda calefacti, & igne ac lumine, quo ipse successus est, totum mundum illumi-

PARS III.

De gloria Speciali S. Laur. 108.

Ecc. 11.

Levit. 2.

illuminavit. Nam his radiantis flammis videtur in hunc quoque diem toto orbe Christi corrumpas Eccliam.

Adde, flammis quas pertulit promeruisse hoc singulare Deo privilegium, ut feria sexta cujuslibet hecdomada animam unam ex Purgatorii libertatibus. Hujus privilegii meminit S. Gregorius Turon. serm. de B. Lauren. Confirmat auctoritate Abbatis probatae fidei ac sanctimoniae, qui cum monasterio S. Laurentii in Gallia praesertim, mirabilem ea de re visionem habuit, sed ejus finem sic

Videri potest latius lo. Anr. Flaminius in vita Alberti M.

eum affatur Angelus: *Alba, iste quem cernis Levita Laurentius est, qui martyrium pro Christi nomine passus, hoc privilegio insigniri meruit ut quolibet hebdomada animam unam Purgatorii ignibus possit eximere.* Adicit postremo S. Gregorius S. Laurentium suo favore effecere, ne antiquus hostis illi nocere possit qui eadem feria sexta pia oratione ejus memor fuerit. Propter hoc privilegium S. Laurentii, fit Leodii frequens concursus ad monasterium & Ecclesiam S. Laurentii feris sextis, & roboratur hujus privilegii veritas pervertit illius Ecclesiae manuscriptis. In eodem monasterio S. Laurentii memorie consecrato ostenduntur notabiles partes, tum de craticula, tum de corpore ejus, sanguine velut recenti perfusa a caelestino III. Alberto Leodiensi Episcopo data. Item ampullae duae continentis ejusdem S. Martyris pinguedinem, Roma à Godefrido S. Lamberti Praeposito sub Theodulno Praefule allatae, atque ibi per honorem repositae. Ad harum adventum miraculose serenitas obtenta fuit. Nam erat nubilum caelum, pluviarumque tanta effusio, quanta hominum memoria vix visa. Mense integro nascentes Sol fruges nulla juvenae calor beneficio, desperatae partu missi erant, ac vindemia. Dum vero deferrentur haec reliquia ad Ecclesiam S. Laurentii, congregato clero & populo, & Litania pro aëri temperie decantarentur, vix exorsiant Kyrie eleison, ecce cessat pluvia, & sol effusus amantem terram, divinito rescitens calore, mortalibus frugum speciem reddidit.

P. Egid. Montin in Sacario Canonii S. Laur.

Postremo, si loquitur S. Laurentius ex lectulo suo ferreo, cum jam mortis in agone foret constitutus: *Gratias tibi ago Domine, quia januas tuas jam ingredi merui.* Haec fuere verba in quibus emisit spiritum, è transfens de lectulo ferreo ad floridum aeternitatis lectulum, ad aeternae quietis sibi locum praeparatum. Januas caeli vocat martyrium, tormenta mortem: quia per haec Christus caelum est ingressus, ceterorum Caput & Dux. Hunc omnes per eandem viam debent sequi, qui volunt ascendere in regnum Dei. Id autem quod in praesentia est, momentaneum & leve tribulationis nostrae, supra modum in sublimitate aeternum gloriae pondus operatur in nobis. De hoc igitur expirans gratias agit S. Laurentius, tormenta sua beneficii magni loco ducens, quibus emittitur aeterna gloria. O certe felix craticula Laurentii, felix flamma, felix tormenta & vul-

S. Laurentius in tormentis Deo gratias agit.

Postremo, si loquitur S. Laurentius ex lectulo suo ferreo, cum jam mortis in agone foret constitutus: *Gratias tibi ago Domine, quia januas tuas jam ingredi merui.* Haec fuere verba in quibus emisit spiritum, è transfens de lectulo ferreo ad floridum aeternitatis lectulum, ad aeternae quietis sibi locum praeparatum. Januas caeli vocat martyrium, tormenta mortem: quia per haec Christus caelum est ingressus, ceterorum Caput & Dux. Hunc omnes per eandem viam debent sequi, qui volunt ascendere in regnum Dei. Id autem quod in praesentia est, momentaneum & leve tribulationis nostrae, supra modum in sublimitate aeternum gloriae pondus operatur in nobis. De hoc igitur expirans gratias agit S. Laurentius, tormenta sua beneficii magni loco ducens, quibus emittitur aeterna gloria. O certe felix craticula Laurentii, felix flamma, felix tormenta & vul-

A. Hon. 1. 1. Cor. 4.

Postremo, si loquitur S. Laurentius ex lectulo suo ferreo, cum jam mortis in agone foret constitutus: *Gratias tibi ago Domine, quia januas tuas jam ingredi merui.* Haec fuere verba in quibus emisit spiritum, è transfens de lectulo ferreo ad floridum aeternitatis lectulum, ad aeternae quietis sibi locum praeparatum. Januas caeli vocat martyrium, tormenta mortem: quia per haec Christus caelum est ingressus, ceterorum Caput & Dux. Hunc omnes per eandem viam debent sequi, qui volunt ascendere in regnum Dei. Id autem quod in praesentia est, momentaneum & leve tribulationis nostrae, supra modum in sublimitate aeternum gloriae pondus operatur in nobis. De hoc igitur expirans gratias agit S. Laurentius, tormenta sua beneficii magni loco ducens, quibus emittitur aeterna gloria. O certe felix craticula Laurentii, felix flamma, felix tormenta & vul-

Vitis florera.

nera, quae dum cito transeunt, gloriam ei pepererunt non transeuntem, sed perennantem in saecula. O felix nox, quae suis tenebris lucem ei pepererunt: O felix mors, quae vitam nunquam interiturae aditum ei patefecit! Merito ergo mortuus canit: *Gratias tibi ago Domine, quia januas tuas ingredi merui. Quis non velit ad horam uri igne Laurentii, ut aeternum gehenna non patiatur incendium, inquit S. August. Quis id renuat, ut gloria fruatur tanta, quantam nunc à mille trecentis annis participare noscitur? Transierunt à die Martyrii ejus totanorum centuriae, numquid curuli tanti temporis ejus imminuta est gloria? Nunquid mille anni aliquid decerpserunt de ejus laetitia? Absit. Non enim vel momento est imminuta, quae semper eadem permanet, & de novo quasi inchoare censetur. Immo gloria accidentaliter crescit, crescente populorum devotione erga ipsum. Sic una nocte cruciatus in saeculo, regnabit in caelo gloriosus per saeculorum saecula. Vae interim tibi, o Valeriane, qui Levitam Christi contempnisti, cruciasti, excarnificasti; justa enim Dei vindicta manet. Te poenas affliget non unius noctis; sed flamma exuret aeternae caliginis. Immo in hoc saeculo justam vindictam recepit Valerianus Tyrannus, Deo ita decernente ob persecutionem Sanctorum. Nam captus à Sapote Rege Persarum, illi equum ascensuro dorsum, tamquam scabellum, praebere coactus est, & ibidem miserè perit. Sic qui S. Laurentii dorsum divexerat flagellis, scorpionibus, plumbatis, flammis, in dorso ignominiam pertulit perpetuam, & nunc sine fine excrucians permanet in flammis, dum aeternam quiete perfruiat Laurentius.*

In hoc quoque gloria S. Laurentii adaucta est, quod non solus regnum caeleste intraverit, sed multos Martyres secum vexerit; & adhuc hodie suo exemplo & patientia multos animas ad tormenta, ut confortes reddantur & gloriae. Convertit enim ad fidem, jam instante martyrio S. Hyppolitum cum tota familia. Huic in custodiam datus fuerat, cumque interrogaret de thesauris, hoc responsum accepit: *O Hyppolite, si credis in Dominum Jesum Christum, & thesauros tibi ostendo, & vitam aeternam promitto.* Sic paulatim fidei lucem cordi ejus immisit, erudiens eum de thesauris inestimabilibus quos Christus servis suis in caelo adservat; ita ut suppliciter baptismum petierit Hyppolitus, ut hujus caelestis thesauri particeps efficietur. Cumque Baptismum perceperit, tantam cum luce & consolatione Christus perfudit, ut assereret sibi caelitus ostendi candorem & inextimabilem laetitiam animarum baptismo ablutarum, ideoque gaudio quoque ineffabili inde se reficit. Post paucos igitur dies cum novendecim domesticis martyrio affectus fuit, qui à S. Laurentii instructione discedere nullatenus voluit. Convertit quoque S. Laurentius in carcere Lucillum, qui lachrymis simiis, quibus suam miserandam sortem deplorabat, caritas obrigat, adductum enim ad fidem & baptis-

S. Laurentius moriens multos convertit.

mun signo crucis illuminavit; publico que ru-
more cadere, multi accurrerunt oculis privati, &
lucem mentis & corporis ceperunt per signum
crucis. Denique convertit & S. Romanam militem
egregium, & eum effecit Martyrem gloriosum.
Cum enim ipse admiraretur Laurentii invictum
animum, vidit Angelum ejus vulnera linteo ex-
tergentem, & eum animantem ad majora: exi-
de radio divinæ lucis illuminatus, afferens ad pe-
des Laurentii quam in carcere, expetit baptismum;
quo percepto, Christianum se publicè professus,
jussu Imperatoris post suffigationem capite est mul-
tatus, Ecce quot animas secum ducit S. Lauren-
tius, ut Deo offerat tanquam fructum sui sangui-
nis, ex quarum consortio ejus augetur gloria &
beatitudo.

res convetterunt in morte sua, quam in decursu
vitæ multique orarunt pro persecutorum conver-
sione, & impetrarunt quasi oves in medio luporum
agnos parientes. Sic Stephanus impetrat conver-
sionem Pauli, Paulus licetis sui, Dorothea Theo-
phili, Joannes & Paulus Terentiani, Agnes con-
versionem Filii Præfeti se aggredientis in lupana-
ri. Sic & plurimi alii. Inter hos ob dicta recense-
mus S. Laurentium. Dicamus ergo cum S. Chryso-
stom. 40. In Juvenium & Maximinum Marty-
res: *Sicut planta irrigata magis crescit, ita & fi-
des nostra oppugnata magis floret, & vexata plus exu-
berat; neque ita hortos aquarum irrigatio reddo-
ro fecundos solent, ut Martyrum sanguis irrigare na-
tus est Ecclesias.* Sed concludamus, & ad invictum
Laurentium vota converteramus, ut viuat pro
nobis.

Ioan. 12.
Matth. 13.
Job. 5.
S. Lauren-
tius gra-
num fru-
mentis
Coloss. 1.

Propterea de eo merito canitur illud Evangeli-
cum: *Nisi granum frumenti cadens in terram mor-
tuum fuerit, ipsum solum manet, si autem mortuum
fuerit, multum fructum afferit.* Iusti frumento factis
in litteris comparantur, impii paleis & zizaniis. *Cu-
jus ventilabrum in manu ejus, & permundabit ar-
eam suam, triticumque congregabit in horreum suum,
paleam autem tradet igni in extinguitibili.* Item apud
Job sic de felicitate morientibus fit mentio: *Ingre-
dieris in abundantia sepulchrum, sicut cum inferitur
aceruus tritici, in tempore suo.* Fuit ergo S. Lauren-
tius granum frumenti, in agro Domini seminatum,
flagelli percussione à palea omni purgatum, & va-
ria ventilatione & cribratione examinarum, & soli-
dum reperit, tandemque collectum in cœleste
horreum, dum zizania ipsum suffocare parata in
ignem mittuntur æternum. Quia autem granum
istud mortuum fuit, multum fructum tulit. Quo-
modo autem fuit mortuum? Certe morte illa de
qua Apostolus: *Mortuus esis & vita vestra abscondi-
ta est cum Christo in Deo.* Hæc est mors quæ anima
moritur mundo, ut vivat Deo, moritur terræ & ter-
renis affectibus, ut vivat cœlo & cœlestibus; mori-
tur sibi, ut vivat Christo. Fuit ergo S. Laurentius
granum mortificatum & mortuum, tum propter
mortificationem omnis affectus ad patriam & pa-
rentes, quia ut Christo deserviret in gradu Eccle-
siastico, Hispaniam, patriam suam, cum parentibus
affectus ad opes temporales, quas liberaliter dis-
perdit; tum propter mortificationem omnis affe-
ctus ad vitam propriam, quam liberè pro Christo
exposuit, odendo animam suam in hoc mundo, ut in
viam æternam custodiret eam. Tot ergo modis mor-
tuum granum, ubere ferre potuit fructum, non
solum gratia in hac vita, & gloria in ætera, sed et-
iam fructum conversionis multorum. De qua re S.
Leo serm. de S. Petro & Paulo: *Semper Dominicus
ager segete ditiori vestitur, dum grana que singula
cadunt, multiplicata nascuntur.* Quo etiam spectat
illud Tertulliani Apologetici cap. ult. *Sanguis Mar-
tyrum, semen est Christianorum; plures efficiuntur, quo-
tius molitur à vobis.* Certe multi è Martyribus plu-

Beate Martyr Christi, tu factus es *Spehacn. Conclu-
lum Deo. & Angelis, & hominibus.* Deo qui-
dem, qui fuit protector tuus in medio ignis, tibi vi-
res & animam invictum suggerens, in te pugnans,
in te vivens, in te triumphans Angelis, tam bonis,
quam malis; dum illi te confortant, & vulnera tua
tergunt: hi verò omnem furorem in persecutori-
bus tuis magis fulciant, ut magis magisque retor-
queant. Hominibus verò, tuam admirantibus pa-
tientiam & magnanimitatem. Effice, ut & nos ho-
die tui sumus spectatores, non tam corpore, quam
mente: ut ex hoc pietatis admirande spectaculo
(in quo nobis exhiberis *Rubus in medio ignis com-
bustus*) accendatur desiderio patienti pro Chri-
sto, inflammemur igne ardenti amoris divini, dica-
mus superare ignem mundi & concupiscentiæ, dica-
mus evadere ignem infernalis gehennæ. Impetra
nobis ut fide fortes, spe erecti, charitate succensi,
tua sequi valeamus vestigia, & tandem ingredi viam
regni, & januas cœli, ut tibi tecum correptæ, & di-
vina trophæa decantare valeamus circumfusæ divi-
nitatis igne, æterna cum suavitate flammam amoris
in cordibus electorum succedente.

IN FESTO ASSUMPT. B.M.V.

*Assumpta est Maria in cælum, gaudent Angeli, lau-
dantes benedicunt Dominum.*

LECT. 38.
bipartita.

Inter prerogativas, quibus primiceria virginum exordit.
Maria cæteris præluxit, principem locum tenet
casta humilitas, cum virginali verecundia & inge-
nua taciturnitate confederata. Velox enim fem-
per ad audiendum, tarda fuit ad loquendum, ita ut
in toto quatuor Evangeliorum textu quater tan-
tum Mariam locutam mellifluus Bernardus anno-
tarit. Virginalem hanc taciturnitatem imitari mihi
hodierna die tutius foret. (Ornatissimi Auditores)
quam Angelorum alternantibus choris cœraticum Ma-
riam prædicantium suavem symphoniam imperi-
tas vocis meæ ingratò murmurè interurbare: & per
fortas